

ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΣΤΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΩΡΟ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ**Η διεκδίκηση του υπαίθριου χώρου.**

Οι οικονομικές, περιβαλλοντικές και κοινωνικές κρίσεις δημιουργούν την ανάγκη κριτικής ανάλυσης των ιδεολογικών ιεραρχήσεων και προτεραιοτήτων του σχεδιασμού και οδηγούν σε διερεύνηση του επαναπροσδιορισμού του ρόλου του αρχιτέκτονα.

Αν το δικαίωμα στην πόλη, σύμφωνα με τον David Harvey, είναι το δικαίωμα να την αλλάξουμε και να την επανεφεύρουμε σύμφωνα με τις επιθυμίες μας, αποτελεί άραγε επιθυμία μας να διεκδικήσουμε τον υπαίθριο και ημιυπαίθριο χώρο της κατοικίας, αυτόν τον κοινωνικό μεταβατικό χώρο άρθρωσης μεταξύ ιδιωτικού και δημόσιου βίου, που χάθηκε από την εμπορευματοποίηση, τα καπιταλιστικά πρότυπα ζωής, την παραίτησή μας; Είναι άραγε, επίκαιρο αίτημα και για ποιους; Μήπως για τους πολλαπλά αποκλεισμένους από μια αξιοπρεπή διαβίωση στις σημερινές πόλεις;

Ο δημόσιος χώρος σήμερα δεν θεωρείται πια ασφαλής· παντού τοίχοι, φράχτες, σύνορα ασφάλειας, τρόμος για το άγνωστο, το άλλο, το ξένο. Οι εσωτερικοί χώροι αποκτούν σχεδόν οχυρωματικό χαρακτήρα, τα σπίτια τείνουν να γίνουν ερμητικά κλειστά. Έχει νόημα η διεκδίκηση ενός χώρου σωματικής συνάντησης ενώ η επικοινωνία γίνεται κυρίως μέσω των social media; Είναι επίκαιρο να διεκδικήσουμε το «ανοιχτό σχολείο» και το ζωντανέμα της αυλής του, τη στιγμή που τα περισσότερα παιδιά προτιμούν τα virtual games σε μια οθόνη παρά παιχνίδι σε υπαίθριους χώρους;

Έχουμε λόγους να εμπνεόμαστε από την ανώνυμη αρχιτεκτονική, τον Αριστομένη Προβελέγγιο και τον Άρη Κωνσταντινίδη;

Ο υπαίθριος και ημιυπαίθριος χώρος της κατοικίας και του σχολείου μπορεί να γίνει το πεδίο της «καθημερινής ζωής» όπως ορίζεται από τον Lefebvre, η οποία «εκτός από την επανάληψη και την αναπαραγωγή, περιλαμβάνει και τη δυνατότητα για ρήξη, διακοπή και ανανέωση»;

Διεκδικώντας τον υπαίθριο και ημιυπαίθριο χώρο, μπορούμε να δημιουργήσουμε μια υλοποιημένη χωροχρονική γέφυρα προς την ανοιχτότητα, αντιστεκόμενοι στην επιβολή ορίων και συνόρων, στον τρόπο του δημόσιου και την αποξένωση; Ο ενδιάμεσος αυτός χώρος και χρόνος επεξεργασίας, αλληλεπίδρασης και αμοιβαίας ανταλλαγής πληροφορίας και ενέργειας μπορεί να αποτελέσει το πέρασμα στον δημόσιο χώρο όπου ενδέχεται να δοκιμαστεί αν όχι η συμφιλίωση, τουλάχιστον ο διάλογος και η αλληλεπίδραση;

ΕΛΕΝΗ ΠΕΤΟΥΡΗ Αρχιτέκτων MSc.